

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Appelafdelingen)
22. maj 2014

Sag T-406/12 P

BG
mod
Den Europæiske Ombudsmand

»Appel — personalesag — tjenestemænd — disciplinærordning — sanktionen fjernelse fra tjenesten uden tab af pensionsrettigheder — indledende undersøgelse ved en national retsinstant på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen om fjernelse fra tjenesten — ligebehandling — forbud mod afskedigelse under barselsorlov«

Angående: Appel af dom afsagt af Retten for EU-personalesager (Anden Afdeling) den 17. juli 2012 i sag F-54/11, BG mod Ombudsmanden, med påstand om ophævelse af denne dom.

Udfald: Appellen forkastes. BG bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Den Europæiske Ombudsmand har afholdt i forbindelse med denne sag.

Sammendrag

1. *Tjenestemandssager — forudgående administrativ klage — overensstemmelse mellem klagen og søgsmålet — identitet mellem genstand og årsag — anbringender og argumenter ikke indeholdt i klagen, men snævert forbundet hermed — formaliteten — anbringende om materiel eller formel lovlighed — betingelse, som ikke er tilstrækkelig til at fastslå, at sagen kan antages til realitetsbehandling*

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

2. *Tjenestemandssager — forudgående administrativ klage — overensstemmelse mellem klagen og søgsmålet — identitet mellem genstand og årsag — anbringender og argumenter ikke indeholdt i klagen, men som har til formål at anfægte rigtigheden af den begrundelse, der er anført i svaret på klagen — formaliteten*

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

3. *Tjenestemænd — disciplinærordning — sanktion — proportionalitetsprincippet — begreb — ansættelsesmyndighedens skønsbeføjelse — domstolsprøvelse — grænser*

(Tjenestemandsvedtægten, art. 86)

4. *Tjenestemænd — disciplinærordning — sanktion — formildende omstændigheder — ingen gentagelsestilfælde af handlingen eller den kulpøse adfærd — ikke omfattet*

[Tjenestemandsvedtægten, bilag IX, art. 10, litra h)]

1. I tjenestemandssager kan de påstande, som nedlægges for Unionens retsinstanser, kun vedrøre indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, hvorved præciseres, at de dog kan uddybes for Unionens retsinstanser ved anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis er anført i klagen, men som står i nøje forbindelse hermed.

Med henblik på at vurdere, om indsigelser hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, kan Unionens retsinstanser ikke basere sig på den blotte omstændighed, at et klagepunkt tilsigter at bestride en anfægtet retsakts materielle eller, alternativt, formelle lovlighed.

En anden fortolkning af reglen om overensstemmelse mellem klagen og stævningen ville kunne gøre det muligt for en sagsøger for første gang for Unionens retsinstanser at påberåbe sig et anbringende, som ikke har nogen forbindelse med de anbringender, der er påberåbt i klagen, når disse anbringender, samlet set, vedrører den pågældende retsakts materielle lovlighed eller formelle lovlighed. Under disse omstændigheder vil ansættelsesmyndigheden i forbindelse med klagen kun have kendskab til en del af de klagepunkter, der foreholdes administrationen. Eftersom ansættelsesmyndigheden ikke er i stand til med tilstrækkelig præcision at få kendskab til den berørtes klagepunkter eller særlige ønsker, således som det kræves i retspraksis, vil den ikke kunne forsøge at finde en mindelig løsning.

I øvrigt kan den omstændighed, at anbringender, indeholdt i stævningen og i klagen, tilsigter at bestride en retsakts materielle lovlighed eller, alternativt, formelle lovlighed, ikke i sig selv gøre det muligt at godtgøre, at disse anbringender kan anses for at være tæt forbundet. Begreberne materiel lovlighed og formel lovlighed er nemlig alt for vide og abstrakte, henset til den præcise genstand for den pågældende indsigelse, til at sikre, at en sådan forbindelse kan eksistere mellem anbringender, der udelukkende henhører under et af disse begreber.

(jf. præmis 31 og 33-35)

Henvisning til:

Retten: 25. oktober 2013, sag T-476/11 P, Kommissionen mod Moschonaki, præmis 73, 75 og 77-79 og den deri nævnte retspraksis

2. I det tilfælde, hvor en klager får kendskab til begrundelsen for den akt, der går ham imod, gennem svaret på hans klage, eller i det tilfælde, hvor begrundelsen i nævnte svar væsentligt ændrer eller supplerer den begrundelse, der er indeholdt i nævnte akt, skal et anbringende, som fremføres for første gang på tidspunktet for stævningen, og som har til formål at bestride rigtigheden af den begrundelse, der er fremført i svaret på klagen, anses for at kunne antages til realitetsbehandling, eftersom den berørte i sådanne tilfælde ikke har været i stand til præcist og definitivt at få kendskab til den begrundelse, som ligger til grund for den akt, der går ham imod.

Denne undtagelse til reglen om overensstemmelse mellem klagen og stævningen skal imidlertid fortolkes strengt.

Den finder ikke anvendelse i et tilfælde, hvor svaret på klagen ikke indeholder hverken en væsentlig ændring af eller et væsentligt supplement til den oprindelige begrundelse for den omtvistede afgørelse, som den berørte har fået kendskab til for første gang ved læsningen af svaret på hans klage, men en oplysning uden sammenhæng med den egentlige begrundelse, som begrundet nævnte omtvistede afgørelse.

Hvis det antages, at den berørte var blevet underrettet om nævnte oplysning gennem svaret på hans klage, burde han have indgivet en supplerende klage med henblik på at opnå oplysninger om realiteten og beskaffenheden af samt detaljerne for den pågældende oplysning i stedet for at henvende sig direkte til Unionens retsinstanser.

(jf. præmis 40-42)

Henvisning til:

Retten: 28. maj 1998, forenede sager T-78/96 og T-170/96, W mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 239, og II, s. 745, præmis 73 og 74; Kommissionen mod Moschonaki, præmis 86

3. Unionens retsinstanser skal med henblik på at bedømme, om der er proportionalitet mellem en disciplinær sanktion og de anførte forholds alvorlige karakter, tage hensyn til den omstændighed, at afgørelsen af en sanktion er baseret på ansættelsesmyndighedens helhedsvurdering af samtlige konkrete omstændigheder og de særlige forhold i det enkelte tilfælde, idet der erindres om, at vedtægten ikke fastsætter et fast forhold mellem de sanktioner, der er anført heri, og de forskellige kategorier af fejl, som tjenestemændene begår, og ikke præciserer, i hvilket omfang skærpende eller formildende omstændigheder skal indgå i valget af sanktion. Førsteinstansrettens prøvelse er følgelig begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndighedens afvejning af de skærpende eller formildende omstændigheder er sket på en rimelig måde, idet det præciseres, at denne ret i forbindelse med denne prøvelse ikke kan træffe afgørelse i stedet for ansættelsesmyndigheden hvad angår de værdiskøn, som denne har anlagt i forbindelse med sin afvejning.

(jf. præmis 64)

Henvisning til:

Retten: 30. maj 2002, sag T-197/0, Onidi mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69, og II, s. 325, præmis 142 og den deri nævnte retspraksis

4. Selv om et gentagelsestilfælde af tjenestemandens kulpøse handling kan begrunde en skærpelse af den disciplinære sanktion i henhold til artikel 10, litra h), i bilag IX til vedtægten, kan den omstændighed, at der ikke foreligger gentagelser, til gengæld ikke udgøre en formildende omstændighed, eftersom en tjenestemand principielt skal afholde sig fra enhver handling og enhver adfærd, der kan skade den anseelse, der er forbundet med den pågældendes funktion.

(jf. præmis 75)